

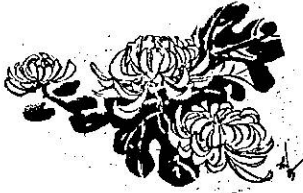
TÔI ĐI BÁN CÀ PHÊ

Vừa mới đặt chân tới New Orleans (Ngọc Lân) tôi nghĩ một part time job để vừa làm vừa học EIT. Nhờ may mắn tôi chạy được một chân bồi bàn tại quán Cafe du Monde với lương tôi thiếu \$3.25/h do bỏ lao động tiểu bang quy định, ở đây tôi tưởng cũng cần mớ một đầu ngoạc. Nơi đến New Orleans, phải kể tới French Quarter, nơi đến French Quarter phải kể tới Café du Monde với bánh beignet nóng hổi vừa thổi vừa ăn. Kể ra cũng nên tho thốt! Ngồi nhâm nhi ly café bốc khói, tâm trí trong biển mây nhàn, thả hồn theo tiếng nhạc Jazz vọng lại từ công trường Jackson hay từ những du thuyền ngược xuôi trên dòng Missisipi.

Rạp riu tài tử giai nhân

Ngựa xe như nước áo quan như ném

Chắc đại văn hào Nguyễn Du đã có lần thăm viếng New Orleans. Tôi gach đít chủ ngựa vì chưa thành phố nào trên đất Mỹ có nhiều xe thô mớ cho du khách vọng vô như ở New Orleans. Tôi xin trở lại ngay để tại, kéo không mang tiếng là bị người đẹp Ngọc Lân hớp hồn.

Lang thang từ Hà Nội vô Sài Gòn, trời đất bết beo sang đất có hoa, lần đầu tiên trong đời tôi giữ chân bồi bàn, ngo ngạo như mần về thanh, hí hửng với số lương lạnh trong tuần. Tôi mang hết sức mình ra phục vụ nhà hàng, đây bạn tôi phụ trách lúc nào cũng bông loang, ăn nói thật lễ độ một điều Yes Sir hai điều Yes Mam.v.v... Thấy tôi có vẻ con nhà lành để thưởng một nữ đồng nghiệp có biệt danh "L... nui của" chỉ giao nghề nghiệp cho tôi. Bài học vô long mà cô ta giảng: "Sống không phải bằng tiền lương mà bằng tiền tip; cô bạn có khoe với tôi chỉ có hai ngày weekend mà cô kiếm được ngọt \$300, qua gấp đôi lương hằng tuần của tôi! Thu thật lần đầu tiên cam tiền tip, tôi nguông lăm, e lệ như cô gái mới về nhà chồng. Tiền café chỉ có \$2.75, du khách đưa giấy nam đồng và bảo tôi keep change. Tôi sững sờ nhìn người khách! Người Mỹ nói tiếng là keo keo, tại sao dám xài bánh hơn cả công tử Bạc Liêu, có lẽ đặt

chân tôi "đặt Pháp" họ cũng muốn to là con người hào hoa phong nhã. Nhưng bài học kế tiếp càng ngày càng lý kỳ hơn chẳng hạn như:

-Tập nói fifteen giống như fifty, nhiều gia đình Mỹ có lẽ từ Bắc cực tới cũ ngán người ra tra tiền, trong bụng tu hoi café baignet Ngọc Lân hạn có gì đặc biệt? Có còn đàn tôi nếu khách hàng nào thạc mác về giá cả, cứ tình bỏ tra lời "Sorry, fifteen-one-five"

-Về nghệ thuật thời tiền, tra tiền bằng bang giấy \$1 như: đưa \$10 thời bằng chín giấy một đồng. Sốt ruột với lời tra tiền tung đồng một, nên đến tờ thu nam hoặc thu sau khách hàng bước phải thốt "Keep change".

Sang tháng thứ hai, có ta ăn cần nhắc nhở tôi phải "biết điều" với manager để được chạy bàn từ đây 1 tới 6 (đây ngoài) lau lau phải dụi tay đầu bếp tờ giấy "con công" để được giao bánh nóng hổi, fresh coffee và có ngay vị thì giờ xử này qua là vàng bạc. Ở đây cũng cần nói thêm để quý vị ai hữu phường xa rơ: bồi bàn phải tra tiền cho nhà bếp khi nhận đồ, sau đó sẽ lấy lại tiền của khách hàng.

-Có ta con đây tôi cách nói năng thế nào để đuổi khéo những khách hàng thuộc loại "củ nhầy" chỉ muốn bỏ 6 xu mà ngồi câu cá gió và nhiều món vô bị truyện khác, bị mất hơn cả Đồ long đao nói ra số làm nhức đầu quý ai hữu phụ nhân.

Có lẽ tôi sinh ra đời dưới ngôi sao tôi đã hoặc cũng bồi bếp của tôi không may phát, chúng ấy chuông mà Lan truyện giao, tôi chẳng thau thập được chuông nào đúng nói chỉ đến áp dụng hay nói theo kiểu bạn Thọ, bạn Bửu "người của chính giao không thể theo ta giao". Đó là lý do tôi bỏ nghề bán café sau 3 tháng thử thách để trở về nghề Công chánh mà tôi đã dạy công tu luyện suốt 25 năm trường vậy.

QUAN TỬ TAU

Noel 1985

Lan đừng buồn, tôi không bao giờ coi Lan như người của Tà giáo.

